

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

การสร้าง “ประวัติศาสตร์ชุมชนท้องถิ่น” ให้มีความทรงจำร่วมกันเป็นการกระชับสายใยความสัมพันธ์ทางสังคม หรืออีกนัยหนึ่ง คือ สมบัติร่วมกันของคนในชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดความตระหนักถึงคุณค่าของ “พื้นที่” และ “ผู้คน” ที่มีการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมของตนเองมาอย่างยาวนาน เพราะในแต่ละพื้นที่นั้น มีความทรงจำร่วมกัน ซึ่งสามารถพัฒนาให้กลายเป็นพลังได้โดยการสร้าง “ความหมาย” ให้กับพื้นที่ พลังที่เกิดขึ้นนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นความภาคภูมิใจของคนในชุมชนเท่านั้น หากแต่เป็นทุนทางวัฒนธรรมที่นำมาสู่การสร้างสรรคทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางสังคมได้อย่างมีพลัง¹

หากชุมชนรู้สึกถึง “ความเป็นเจ้าของ” ของมรดกทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นของตนแล้ว ก็ย่อมที่จะปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมรดกทางวัฒนธรรม เพื่อความยั่งยืนของทรัพยากรอันจะเป็นรากฐานของการพัฒนา และการเป็นศูนย์รวมจิตใจของท้องถิ่น และยังสามารถนำเสนอความต้องการและแผนการจัดการที่เหมาะสมของท้องถิ่นให้แก่ภาครัฐ หรือระดับนโยบายต่อไป²

ประเทศไทยมีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานนับเนื่องมาแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ย้อนหลังไปหลายหมื่นปีมาแล้ว มีพัฒนาการสืบเนื่องมาจนปัจจุบัน ปรากฏหลักฐานมรดกวัฒนธรรมทั้งที่เป็นรูปแบบและนามธรรมล้วนค้ำจุนจรรโลงสังคมไทยให้พัฒนาอย่างมั่นคงมาจนปัจจุบัน มรดกวัฒนธรรมของไทยมีความหลากหลาย สร้างสรรค์ขึ้นมาบนพื้นฐานความเชื่อศรัทธาในศาสนาและกลุ่มชาติพันธุ์ที่ต่างกัน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับกลุ่มชนที่กระจายอยู่ในภูมิภาคเอเชียสามารถอยู่ร่วมกันอย่างผสมกลมกลืน แสดงถึงอารยธรรมของคนในชาติ แต่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงใน

¹ ทรงศักดิ์ ปัญญา, โครงการการมีส่วนร่วมในการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของชุมชนในเขตเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน, (เอกสารผลงานการวิจัย), 2552.

² เกรียงไกร เกิดศิริ, ชุมชนกับภูมิทัศน์วัฒนธรรม, กรุงเทพฯ: อูชาคนีย์, 2551.

กระแสพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีของโลกปัจจุบันทำให้แหล่งมรดกวัฒนธรรมของชาติอยู่ในสถานะเสี่ยงต่อการถูกทำลายทั้งในด้านกายภาพ และคุณค่าอันควรแก่การอนุรักษ์³

ที่ผ่านมา คนทั่วไปเข้าใจว่างานด้านการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม เป็นเรื่องของราชการ ได้แก่ กรมศิลปากร กรมการศาสนา สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ สำนักศิลปะร่วมสมัย สำนักพุทธศาสนาแห่งชาติ โดยมีสถาบันการศึกษาและกลุ่มผู้คนที่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมเฉพาะในบางเรื่อง แต่ก็ยังไม่สามารถอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมได้ครอบคลุมทั้งหมด อีกทั้งยังไม่มีมาตรการใดๆ ที่จะเป็แรงจูงใจให้ผู้ที่ครอบครองมรดกทางวัฒนธรรม ได้ให้ความสำคัญต่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอย่างจริงจัง ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมหลายๆ ที่ถูกทำลายหรือเปลี่ยนแปลงให้ด้วยคุณค่าลงไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่แหล่งมรดกทางวัฒนธรรมในประเทศไทย จะต้องมีความต้องการอนุรักษ์และบริหารจัดการที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้นอย่างมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยเฉพาะภาคประชาชนที่อยู่ในแหล่งมรดกวัฒนธรรมนั้นๆ และเคารพถึงหลักสิทธิมนุษยชนที่เท่าเทียมกัน ซึ่งคนในชาติต้องร่วมกันรับผิดชอบในการปกป้อง คุ้มครอง อนุรักษ์ สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของชาติเหล่านี้ไว้เป็นแหล่งเรียนรู้ต่ออนุชนรุ่นหลังสืบไป ทั้งนี้ เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตลอดจนนโยบายการถ่ายโอนภารกิจจากส่วนกลางสู่ส่วนท้องถิ่นรวมทั้งการขยายขอบเขตของมรดกวัฒนธรรมที่กว้างขวางออกไป⁴

พื้นที่ที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทยก่อนเป็นสยามประเทศ หรือประเทศไทยในปัจจุบัน มีประวัติศาสตร์นับย้อนไปได้นับพันปี มีหลักฐานทั้งทางกายภาพ โบราณคดี และด้านประวัติศาสตร์ สังคมของหลากหลายชาติพันธุ์ และทั้งที่ผ่านทางตำนาน และคำบอกเล่า รวมถึง วิถีขนบธรรมเนียม ประเพณีที่แสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์ของแต่ละยุคสมัย สะท้อนความเกี่ยวโยงกับคติความเชื่อของบรรพชน สิ่งเหนือธรรมชาติ ตลอดจนความเชื่อทางศาสนา ทั้งพุทธ ฮินดู พราหมณ์ และอิสลาม ฯลฯ จากร่องรอยการตั้งถิ่นฐานเป็นชุมชน หมู่บ้าน เมือง และอาณาจักร ผ่านกาลเวลาที่วิวัฒนาการและตกผลึกกลายเป็นมรดกวัฒนธรรมในปัจจุบัน รวมถึงที่สืบสานกันต่อมาจนถึงปัจจุบัน เป็นมรดกที่มีชีวิตที่ควรแก่การรักษาสืบต่อไป สิ่งเหล่านี้ นับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกัน ที่ท้องถิ่นแต่ละ

³ อโศกไทย, มรดกโลกมรดกร่วม: การนำเสนอคุณค่าและการจัดการ, อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2554.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 180.

ภูมิภาคควรจะร่วมกันบ่งชี้ประเภทของแหล่งมรดกวัฒนธรรมของตนเอง เพื่อใช้เป็นแนวทางประเมินคุณค่า คุ่มครองสืบสานต่อไป⁵

หากพิจารณาในแง่ของการอนุรักษ์และพัฒนาอย่างยั่งยืนแบบบูรณาการ จะพบว่าวัฒนธรรมมิได้มีคุณค่าในมิติด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมในการเป็นแหล่งเรียนรู้และถ่ายทอดข้อความทางวัฒนธรรมที่สั่งสมจากรุ่นสู่รุ่นเท่านั้น แต่ยังรวมถึงคุณค่ามิติทางสังคมและเศรษฐกิจอีกด้วย กล่าวคือมรดกวัฒนธรรมนั้น จัดเป็นทรัพยากรประเภทหนึ่งที่สามารถให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนได้ หากมีการจัดการอย่างบูรณาการและเหมาะสม หรือในทางกลับกัน การพัฒนาท้องถิ่นด้วยแนวทางที่เหมาะสมในแบบบูรณาการนั้น ก็เป็นหนทางหนึ่งที่น่าสนใจให้เกิดการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนได้เช่นกัน การวางแผนการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมและการพัฒนาท้องถิ่น จึงควรจะได้รับ การจัดการควบคู่กันไปในแนวทางที่เกื้อหนุนซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการจัดการพื้นที่อย่างยั่งยืน เพราะมรดกวัฒนธรรมและชุมชนท้องถิ่นนั้น เป็นสิ่งที่ไม่อาจพิจารณาแยกขาดจากกัน⁶

มรดกทางวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของไทย แม้ว่าวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้และมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา แต่ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ก็จะเปลี่ยนลักษณะทางวัฒนธรรมนั้นไปจนหมดเอกลักษณ์ของตัวเอง กระแสโลกาภิวัตน์ในโลกยุคปัจจุบันเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่เป็นอันตรายต่อมรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่น การรับวัฒนธรรมสมัยใหม่จากภายนอกเข้ามาอย่างไม่มีเตรียมตัว สังคมจะถูกพัฒนาไปในทางวัตถุนิยม ค่านิยมต่างๆ ก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป เกิดการละเลยมรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิม ในอีกด้านหนึ่งกระแสโลกาภิวัตน์ก็อาจเป็นตัวส่งเสริมท้องถิ่นได้เช่นกัน เช่นเดียวกับการท่องเที่ยว ที่สามารถเป็นทั้งตัวทำลายวัฒนธรรม และสามารถเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่ดีที่สุด โดยหาจุดสมดุลระหว่างการพัฒนาและการอนุรักษ์ที่เกิดผลประโยชน์สูงสุด การบริหารจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องได้รับการสนับสนุนจากการ

⁵ อีโคโมสไทย, แนวทางปฏิบัติ 1: ประเภทของวัฒนธรรมในประเทศไทย, อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2549.

⁶ อีโคโมสไทย, การอนุรักษ์และพัฒนา มรดกวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในแนวทางการ บูรณาการข้ามศาสตร์, อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน), 2549.

ขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว เพราะถ้าไม่มีการบริหารจัดการที่ดีแล้วการพัฒนาในชุมชนแต่ละท้องถิ่นจะไม่ยั่งยืน⁷

ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง สร้างขึ้นเมื่อประมาณต้นรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นตลาดห้องแถวเก่าแก่ที่เคยรุ่งเรืองเมื่อครั้งอดีต เป็นเมืองตลาดการค้าขายริมฝั่งแม่น้ำท่าจีนที่สำคัญที่สะท้อนวิถีชีวิตของชาวบางปลาหมอสุพรรณบุรีในช่วงเวลาอายุประมาณ 100 ปีมาแล้ว ปัจจุบันตั้งอยู่ในตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นชุมชนที่มีความมั่งคั่งในด้านสถาปัตยกรรม อาทิเช่น บ้านเก่าห้อง เป็นสถาปัตยกรรมเรือนไม้โบราณที่แยกเป็นสามส่วน ได้แก่ ตลาดบน ตลาดกลาง ตลาดล่าง ฮั่วโบราณ โรงสีเก่า หอคูดูโจร โรงพิมพ์ ซึ่งเป็นมรดกทางสถาปัตยกรรมที่ทรงคุณค่ารวมถึงไปถึงวิถีชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชน กลิ่นไอที่เคยรุ่งเรือง งานศิลปะ หัตถกรรม และอาหารคาวหวานของตลาดเก่าห้องที่เลื่องชื่อ เป็นแหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรมที่มีคุณค่า แต่ปัจจุบันมรดกทางวัฒนธรรมที่งดงามและทรงคุณค่าเหล่านี้ กำลังถูกลบเลือนไป บรรยากาศของตลาดการค้าอันคึกคักอย่างเช่นในอดีตก็มีให้เห็นน้อยลง พื้นที่ส่วนใหญ่ถูกปรับเปลี่ยนไปเป็นพื้นที่เพื่อการอยู่อาศัยที่เงียบสงบ มีกิจกรรมการซื้อขายหลงเหลืออยู่บ้างเพียงเล็กน้อย ในขณะที่อาคารหลายหลังถูกปิดร้างลง ปัญหาที่พบส่วนใหญ่เกิดจากวิทยาการในการพัฒนาท้องถิ่นปัจจุบัน การเข้าถึงของถนนเส้นหลักในการคมนาคม ทำให้การสัญจรทางน้ำถูกลดความสำคัญลง การซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าของตลาดริมแม่น้ำจึงค่อยลดบทบาทลงไปด้วย รวมถึงปัญหาของประชาชนในชุมชนขาดความรู้ที่ถูกต้องในการจัดการอนุรักษ์พัฒนา และการจัดการมรดกทางวัฒนธรรม เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ดี ประชาชนผู้อยู่อาศัยหลายครอบครัว ไม่มีความสนใจที่จะเข้าไปมีบทบาทในการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมอันมีค่าที่อยู่ในชุมชนแห่งนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมภายในชุมชนยังคงมีองค์ความรู้ที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้ทางศิลปะและวัฒนธรรมต่อเยาวชนคนรุ่นหลัง ทั้งในเรื่องของประวัติศาสตร์ พัฒนาการของชุมชน ภูมิปัญญาของปราชญ์ชุมชน สถาปัตยกรรม และภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมที่หาได้ยากแล้วในปัจจุบัน ชุมชนที่สะท้อนให้เห็นถึงอัตลักษณ์ของชุมชนริมแม่น้ำที่เจริญรุ่งเรืองในอดีต ทั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางรัฐบาลก็ยังคงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือในส่วนของงบประมาณ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เพื่อให้ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องแห่งนี้มีชีวิตชีวาขึ้นมา

⁷ ปาสนะ พัฒนเกียรติชัย, การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างยั่งยืนในเกาะเกร็ด, (เอกสารผลงานการวิจัย), 2549.

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาย่านชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง เนื่องจากเป็นอีกหนึ่งชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงมาอย่างยาวนาน มีบันทึกในหลักฐานทางประวัติศาสตร์ความเป็นมาของเมืองสุพรรณบุรี และในปัจจุบันนี้ก็ยังคงปรากฏร่องรอยของภูมิทัศน์และมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเคยเจริญรุ่งเรืองเมื่อครั้งอดีต ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบในการตั้งถิ่นฐานบนพื้นที่ริมแม่น้ำท่าจีน วิถีชีวิตของย่านการค้า รูปแบบทางสถาปัตยกรรมและศิลปกรรมของอาคารบ้านเรือนที่มีรูปแบบผสมผสานกันแบบไทยจีน หรือองค์ประกอบทางวัฒนธรรมในด้านต่างๆ ที่ทรงคุณค่าและควรค่าแก่การศึกษาให้เข้าใจอย่างเป็นระบบ ด้วยความตระหนักถึงคุณค่าในมรดกทางศิลปะและวัฒนธรรม จึงสมควรอย่างยิ่งที่ต้องทำการศึกษาระบบการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างเป็นขั้นตอน มีระเบียบแบบแผนเพื่อให้ทราบถึงแนวทางโดยรวมของการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้ของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง เพื่อนำผลที่ได้มาเสนอรูปแบบวิธีรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และพัฒนาามรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้ และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากมรดกวัฒนธรรมในท้องถิ่นอย่างสูงสุด รวมถึงสามารถคงคุณค่าและสร้างเศรษฐกิจในชุมชนตลาดเก่าห้องได้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนศักยภาพของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี

1.2.2 เพื่อศึกษาคุณค่าและสภาพปัญหาของมรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตลอดจนแผนการดำเนินการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง

1.2.3 เพื่อเสนอรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และพัฒนาามรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้ และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.3.1 ทำให้ทราบภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ตลอดจนศักยภาพของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี

1.3.2 ทำให้ทราบคุณค่าและสภาพปัญหาของมรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตลอดจนแผนการดำเนินการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง

1.3.3 ทำให้ได้รูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และพัฒนามรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้ และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีขอบเขตของการศึกษา ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

การศึกษาครั้งนี้มีขอบเขตอยู่ที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี

1.4.2 ขอบเขตด้านการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ตลอดจนศักยภาพของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตำบลบางปลาหมอ อำเภอบางปลาหมอ จังหวัดสุพรรณบุรี ตลอดจนศึกษาคุณค่าและสภาพปัญหาของมรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง รวมทั้งแผนการดำเนินการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง เพื่อเสนอรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และพัฒนามรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน ในประเด็นๆ เนื้อหา ดังต่อไปนี้

(1) ภูมิหลังและความเป็นมาของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง

(2) สภาพสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง

(2.1) ความเชื่อทางศาสนา

- (2.2) ประเพณีและพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ
- (2.3) ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- (3) การดำเนินงานและการจัดการมรดกศิลปวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (3.1) การจัดการกิจกรรมทางวัฒนธรรมในพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (3.2) โครงสร้างคณะกรรมการดำเนินงานของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (3.3) ผลการดำเนินงานและสภาพปัญหาของการจัดการกิจกรรมทางวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (4) ข้อมูลรายละเอียดของมรดกทางศิลปะและวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (4.1) มรดกด้านศิลปสถาปัตยกรรมในพื้นที่ชุมชนโบราณตลาดเก่าห้อง
- (4.2) มรดกทางศิลปวัฒนธรรมและแหล่งเรียนรู้ทางศิลปะและวัฒนธรรมภายในพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง
- (5) รูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และพัฒนา มรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง หมายถึง ย่านชุมชนโบราณที่เป็นที่ตั้งของแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชุมชนและตลาดเก่าโบราณริมแม่น้ำท่าจีน ตั้งอยู่ที่ อำเภอบางปลาม้าจังหวัดสุพรรณบุรี

1.5.2 การจัดการมรดกทางวัฒนธรรม หมายถึง กระบวนการอนุรักษ์และพัฒนา ศิลปะและวัฒนธรรมในด้านสถาปัตยกรรม วิถีชีวิตชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรม รวมไปถึง การประชาสัมพันธ์ชุมชน

1.5.3 แหล่งการเรียนรู้ศิลปะและวัฒนธรรม หมายถึง แหล่งข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศและประสบการณ์ ทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้ศึกษาสามารถแสวงหาความรู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองตาม อรรถาศัยเพื่อเสริมสร้างให้ผู้ศึกษาเกิดกระบวนการเรียนรู้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้

1.6 การนำเสนอผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัย มีลำดับหัวข้อในแต่ละบท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

นำเสนอให้เห็นความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น นิยามศัพท์เฉพาะ และการนำเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และทบทวนงานวรรณกรรมเพื่อศึกษาสถานภาพความรู้เกี่ยวกับชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องเกี่ยวกับสภาพทั่วไป ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ สภาพสังคม แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาตลอดจนเอกสาร และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

กล่าวถึงวิธีการนำเสนอถึงกระบวนการวิจัยและเทคนิคที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย รูปแบบการวิจัย ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล วิธีการเก็บ รวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และแปลความ

บทที่ 4 การศึกษาชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี

การศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ ตลอดจนศักยภาพของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง ตำบลบางปลาม้า อำเภอบางปลาม้า จังหวัดสุพรรณบุรี รวมทั้งแผนการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง และดำเนินการที่ผ่านมา เพื่อให้ทราบถึงคุณค่าและสภาพปัญหาของการจัดการมรดกวัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้อง

บทที่ 5 การเพิ่มประสิทธิภาพการอนุรักษ์และพัฒนาชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

เป็นการศึกษาเพื่อหารูปแบบและวิธีการจัดการที่เหมาะสม วิเคราะห์เพื่อหารูปแบบวิธีการ และเสนอรูปแบบและวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องให้เป็นแหล่งการเรียนรู้และท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม อย่างมีส่วนร่วมของชุมชน ในรูปของโครงการอนุรักษ์และพัฒนามรดก

วัฒนธรรมของชุมชนตลาดโบราณเก่าห้องอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเป็นแหล่งเรียนรู้และแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

บทที่ 6 สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

นำเสนอสรุปสาระสำคัญของการวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์พร้อมทั้ง อภิปรายผล การศึกษา และข้อเสนอต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved